

ת"פ 10987/05/14 - מדינת ישראל נגד חגאז חגאז - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 10987-05-14 מדינת ישראל נ' חגאז(עציר)

בפני	כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מאשימה	מדינת ישראל באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד אילן
נגד	
נאשם	חגאז חגאז - הובא וע"י עו"ד תילאווי

החלטה

כתבי-האישום והשתלשלות העניינים

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום על-ידי פרקליטות מחוז מרכז ביום 8.5.14, המייחס לו ביצוע עבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"], שהייה בלתי חוקית בישראל לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 [להלן: "חוק הכניסה"], ונהיגה ללא רשיון נהיגה. כתב-האישום מפרט אירוע שהתרחש ביום 24.4.14, עת שהה הנאשם שלא כדין בישראל, נהג ברכב GMC בפתח-תקווה כשלצידו אדם נוסף (אשר ייקרא להלן: "הנוסע") מבלי שהיה מורשה נהיגה, ובתוך הרכב מונחים מברג ומגזרי מתכת. בהמשך, מתואר כיצד הנוסע ניגש לקטנוע שחנה על המדרכה והחל להזיזו לכיוון הרכב, אלא שעובר אורח עבר במקום והנוסע חזר לרכב. בשלב זה, קיבל שוטר דיווח אודות האירוע, והחל לנסוע לכיוון הרכב בעוד פנסי הניידת מהבהבים. כשהנאשם הבחין בניידת אשר חסמה את דרכו, החל לנסוע במהירות לעברה וחלף על פניה.

בהמשך, כתב-האישום בחלק המרכזי שבו, ועל פני סעיפים 4 - 18 לעובדות, מתאר מרדף שהתנהל ברחובות פתח-תקווה, תוך שהנאשם המשיך בנהיגה פרועה, עקף כלי רכב, גרם לכלי רכב לסטות מן הדרך, חצה צמתים באור אדום - לרבות בכביש 40, פגע במספר כלי רכב של אזרחים תמימים, התנגש במשאית ולבסוף נמלט מהרכב יחד עם הנוסע עד שנתפסו על-ידי כוחות משטרה שהוזעקו למקום [כתב-האישום וההליך המתנהל לפניי ייקראו להלן: "תיק המחוזי"].

2. מספר דיונים התנהלו בעניינו של הנאשם לפני מותבים שונים, לאחר שהעלה טענה מקדמית שעניינה "כבר נשפטתי" ו/או "סיכון כפול" ולחילופין "הגנה מן הצדק", באופן המצדיק ביטול כתב-האישום.

3. טענה זו מבוססת על העובדה, שכנגד הנאשם ואחר, הוגש על-ידי התביעה המשטרית במקביל - וביום 12.5.14 - כתב-אישום לבית-משפט השלום בפתח-תקווה בת.פ. 14-05-19076, הכולל שבעה אישומים, כאשר שניים מהם מיוחסים לנאשם [כתב-האישום וההליך שהתנהל בבית-משפט השלום ייקראו להלן: "תיק השלום"]. האישום הראשון עניינו באותו אירוע שהתרחש ביום 24.4.14, כאשר נטען כי עובר למועד זה קשר הנאשם קשר עם האחר - הוא הנוסע בתיק המחוזי - לגנוב כלי רכב באמצעות רכב ה - GMC. נטען, כי הנאשם נהג ברכב ה - GMC ברחוב בפתח-תקווה בעוד הנוסע לידו, הרכב נעצר והנוסע יצא ממנו תוך שהתקרב לקטנוע, החל להזיזו אל עבר הרכב ומשחלף עובר אורח במקום הפסיק את מעשיו וחזר אל הרכב. הנאשם המשיך בנסיעתו ובסעיפים 5 ו - 6 מתואר המרדף של כוחות המשטרה אחרי הנאשם והנוסע, תוך שהם חוצים צמתים באור אדום, פוגעים ברכבים אחרים, גורמים לרכבים לסטות מהדרך, ולאחר שגרמו לתאונה נוספת, יצאו השניים מהרכב ונסו מהמקום. בהמשך, מתואר בכתב-האישום כי שוטר רדף רגלית אחרי הנאשם והנוסע, הצליח לתפוס את הנאשם וניסה לאזקו - אך הנאשם התנגד. שוטר נוסף הגיע למקום, אך הנאשם המשיך להתנגד למעצרו. בסוף האישום מפורט כי הנאשם והנוסע החזיקו בכלי הפריצה, אשר תוארו לעיל בתיק המחוזי, וכי שהה בארץ שלא כדין. אישום זה ייחס לנאשם במקור ביצוע עבירות של קשירת קשר לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, נסיון גניבת רכב בצוותא לפי סעיף 413ב' + 31 לחוק העונשין והחזקת כלי פריצה לרכב בצוותא לפי סעיף 413א' + 29(א) לחוק העונשין.

4. לנאשם יוחס אישום נוסף (אישום 3) שעניינו קשירת קשר יחד עם הנוסע עובר ליום 18.4.14, כאשר שוב שהו השניים בישראל באופן בלתי חוקי, וביום 18.4.14 נסעו ברכב ה - GMC, ניסו לגנוב קטנוע, אלא שהבעלים הבחין בהם וצעק לעברם. השניים נכנסו לרכב ונמלטו מהמקום.

5. בסופו של יום, הנאשם הודה בכתב-אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון והורשע בביצוע עבירות של קשירת קשר, סיוע לגניבת רכב בצוותא והחזקת כלי פריצה בגין האישום הראשון; נסיון גניבת רכב בצוותא וכניסה לישראל שלא כחוק בגין האישום השלישי. בהתאם להסדר הטיעון, על הנאשם הוטל עונש של 14 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו (24.4.14) לצד מאסרים על תנאי, קנס בסך 1000 ₪, ולא הוטל פיצוי מאחר ולא נגרם נזק לבעלי האופנועים (בגזר-דין מיום 25.12.14).

טיעוני הצדדים

6. לטענת הסניגור, העובדות המתייחסות לנהיגתו של הנאשם צוינו מפורשות, אם כי באופן פחות מפורט (ולמעט העבירה של נהיגה ללא רשיון נהיגה), בכתב-אישום של תיק השלום, בו כבר הורשע ואף נגזר-

דינו. בנסיבות אלו, היות והודאה היא לעולם בעובדות, הרי למעשה כבר הורשע בגין המעשה המפורט בתיק המחוזי. הוסיף, כי טענה זו נכונה ביתר שאת על רקע תיקון 113 לחוק העונשין, בו מודגש הצורך לקבוע את העונש בהתאם למעשים המיוחסים לנאשם ולא בהתאם להוראות החיקוק.

לחילופין, קמה לו טענת הגנה של "סיכון כפול", משעמד בסיכון להרשעה בעבירה של נהיגה רשלנית או נהיגה בפזיזות. הסניגור הדגיש עוד, כי נסיבות הנהיגה והמרדף נלקחו בחשבון לצורך גיבוש הסדר הטיעון, נתון שבא לידי ביטוי בטיעונים לעונש שנשמעו על-ידו. הסניגור היפנה, בנוסף, לטיעונים לעונש שנשמעו בעניינו של הנוסע מצד ב"כ המאשימה, לפיהם הדגיש את הסכנה למשתמשים בדרך ופירט את כל ההתנהלות של הנאשם בדרך, לרבות גרימת תאונות הדרכים וחציית הצמתים באור אדום בעוד נידות דולקות אחריהם (פרוטוקול הדיון מיום 21.4.15).

לחילופי חילופין טוען הוא, כי אדם שמודה בעובדות - ואפילו חורגות הן מיסודות העבירה בה הורשע, לא אמור לעמוד לדין פעם נוספת בגין אותה מסכת, ועל כן קמה לנאשם טענת "הגנה מן הצדק" המצדיקה ביטול כתב-האישום.

7. בטיעונים הכתובים שהוגשו על-ידי הפרקליט החתום על כתב-האישום בתיק המחוזי עולה, כי לשיטת המאשימה, בתיק השלום ארוע המרדף על נסיבותיו מוזכר בבחינת עובדות רקע בלבד לצורך הצגת תיאור המעשה באופן קוהרנטי. הודגש, כי הנאשם לא הואשם ולא הורשע בכל עבירה הצומחת מעובדות רקע אלו, ועל כן לא קמה לו טענת "כבר הורשעתי" או טענת "סיכון כפול" (כאשר לא ברור כלל באיזו מידה התקבלה דוקטרינה זו של המשפט המקובל למשפט הישראלי).

באשר לטענה של "הגנה מן הצדק" ציין הפרקליט, כי כלל לא נפל פגם בהתנהלות המאשימה, אשר היתה מחוייבת בציון אותן עובדות כרקע על-מנת שבפני בית-המשפט תהיה התמונה במלואה.

לסיום, ביקש הפרקליט להדגיש, כי הנאשם היה מיוצג בתיק השלום על-ידי אותו הסניגור, נתון המונע ממנו לטעון להסתמכות באשר כתב-האישום הוגשו במקביל ותוכנם היה ידוע לסניגור.

8. בנוסף לטיעונים הכתובים, התקיים לפניי דיון בו נשמעו טענות הצדדים, כאשר נציג הפרקליטות לא היה הפרקליט שחתום על כתב-האישום. אני רואה לנכון לציין כבר, כי לא קיבלתי מענה ענייני לשאלה מדוע הוגשו שני כתבי-אישום במקביל, בגין אותו אירוע - האחד על-ידי הפרקליטות והשני על-ידי התביעה המשטרית. נציג הפרקליטות טען לענין זה, כי הגשת כתב-האישום באופן האמור מצויה בגדר הפררוגטיבה של התביעה, היות וניתן לייחס את ביצוע העבירה של סיכון חיי אדם לנאשם בלבד, ואילו עבירות הרכוש ואלו הנלוות להן בוצעו על-ידי הנאשם יחד עם שותפו. לענין זה הזכיר, כי תיק המחוזי קודם בזמן לתיק השלום, ועל כן ראוי היה להעלות את הטענות בבית-משפט השלום - אלא ששם בחר הסניגור לסיים את התיק בדרך של הסדר טיעון.

בהמשך הדיון, במענה לשאלת בית-משפט, השיב נציג הפרקליטות כי אינו יודע אם היה קשר בין

התובעת המשטרית לפרקליט. בשלב מאוחר יותר של הדיון, לאחר שעין בתרשומת פנימית, אישר כי הפרקליט היה בקשר עם התובעת המשטרית, אך הפרקליטות ידעה רק בדיעבד על ההסדר שגובש עם התביעה המשטרית, כאשר בין לבין התקיימו פגישות בין הסניגור לבין הפרקליטות ואף עלתה האפשרות לצרף את תיק השלום לתיק המחוזי.

דין והכרעה

9. אין בידי לקבל את שתי טענותיו הראשונות של הסניגור המלומד.
10. הבסיס העיוני של טענת "סיכון כפול" הוא שונה מטענה של "כבר נשפטתי", אם כי הלכה למעשה הן קרובות זו לזו. טענת "סיכון כפול" אינה מבוססת על הכרעת-דין של נאשם במשפט קודם, אלא על העובדה שהוא עמד בסכנה של הרשעה במשפטו הראשון; יסודה של הטענה "כבר נשפטתי" הוא קיומו של פסק-דין קודם (מזכה או מרשיע), שניתן בשל אותו ענין המשמש יסוד לאישום נוסף (ראו בע"פ 244/73 **רבר מדינת ישראל**, פ"ד כח(1) 798 - להלן: ע"פ רבר).
11. באשר לטענה "כבר נשפטתי", שקבועה בסעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 [להלן: "החסד"פ"], ניתן לראות בנקל, כי הנאשם לא הורשע או נענש בגין העבירה המיוחסת לו בתיק המחוזי - לרבות לא ביסוד מיסודותיה (ראו לענין זה בעמ' 804 ע"פ רבר). עצם ציון עובדות המרדף בתמצות בכתב-האישום בתיק השלום אינו מבסס טענה זו, ובמיוחד כשבוחנים אנו את הוראות החיקוק בהן הורשע הנאשם והעונש שנגזר עליו בסופו של יום.
12. נדמה, כי במרכז טיעוני הסניגור עומדת הטענה של "סיכון כפול" שכן, לגישתו, גם אם מרשו לא הורשע בביצוע עבירות הצומחות מן העובדות הקשורות למרדף (אשר באות לידי ביטוי בצורה מתומצתת בסעיפים 5 ו- 6 לכתב-האישום בתיק השלום), הרי שעמד הוא, למצער, בסיכון של הרשעה בשל אותם מעשים. בניגוד לטיעוני התביעה, הרי שהפסיקה בישראל מכירה בקיומה של טענת "הסיכון הכפול" לצד ובנוסף לטענה של "כבר נשפטתי" (ראו, למשל, בע"פ 2910/94 **יפת ואח' נגד מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996) - להלן: פרשת יפת, בעמ' 230). עם זאת, סיכון להרשעה נוצר כל אימת שאדם הועמד לדין על-פי כתב-אישום ולפני בית-משפט מוסמך (שם, בעמ' 231). בענייננו, הסיכון הפך לתיאורטי עם גיבוש הסדר הטיעון; בנוסף, בית-משפט השלום ממילא לא היה מוסמך להרשיעו בעבירה המרכזית המיוחסת לו בתיק המחוזי, היא העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, כאשר בסופו של יום ההליך בבית-משפט השלום כבר הסתיים.
13. אלא, שאין בכך כדי להכשיר את התנהלות המאשימה בענייניו של הנאשם, שאינה בבחינת התנהלות ראויה והוגנת של רשות התביעה. זאת, במיוחד במצב שבו לא הובא לידיעתו כל נימוק ענייני המצדיק

סטיה מהכלל, לפיו התביעה חייבת להביא את כל האישומים הנובעים ממעשה אחד במסגרת כתב-אישום אחד (ראו, למשל, בע"פ רבר, בעמ' 801). על רקע קביעה זו, יש לבחון בכובד ראש קבלת טענתו החלופית של הסניגור, שעניינה "הגנה מן הצדק" והשלכותיה.

המסגרת הנורמטיבית: "הגנה מן הצדק" - כללי

14. "הגנה מן הצדק" התפתחה כטענת הגנה פסיקתית, אשר בשנת 2007 זכתה לעיגון חקיקתי בסעיף 149(10) לחס"פ הקובע:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות ובהן:...

(10). הגשת כתב-אישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

15. הפסיקה הענפה אשר קדמה לסעיף זה, הכירה בסמכות בית-המשפט לבטל כתב-אישום שהגשתו או בירורו עומדים בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית, לראשונה בפרשת יפת.

בפרשת בורוביץ' (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד ד"ר איתמר בורוביץ', פ"ד נט(6) 776 (2005)), חזר בית-המשפט העליון והתווה את גבולות ה"הגנה מן הצדק" גם בהתחשב בביקורת שהושמעה כלפי המבחן הצר שנקבע בפרשת יפת. בית המשפט חזר בפרשת בורוביץ' על העיקרון, ולפיו ביטול כתב אישום מטעמי הגנה זו מהווה מהלך קיצוני, המוצדק רק במקרים נדירים ובנסיבות חריגות ביותר, אך הרחיב את ההלכה אשר נקבעה בפרשת יפת והתנתה את החלת הדוקטרינה ב"התנהגות שערורייתית" של הרשות:

"עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של ההליך הפלילי ראוי, צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלטה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים. ואולם לרוב (אם כי לא תמיד) תיוחס הפגיעה בצדקו ובהגינותו של ההליך הפלילי להתנהגות נפסדת של הרשויות; ובמקרים כאלה אכן מוטל על בית-המשפט לבקר את מהלכיהן. ברם, לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה, או רשות מעורבת אחרת, יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק; בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט, ובין (וזוה, כמדומה, המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות, שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו. עם זאת, אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת

הצדק וההגינות תיחוס, לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא, למשל, לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקר אך המחייבות ומבססות בברור את המסקנה, כי במקרה הנתון לא ניתן יהיה להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. אך נראה כי מצב-דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים נדירים ביותר." (ראו סעיף 21 לפסק-הדין).

16. בפרשת בורוביץ' נקבעה בחינה תלת-שלבית להחלת ההגנה:

בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים ועוצמתם.

בשלב השני עליו לבחון האם בקיום ההליך הפלילי יש משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות, כאשר זהו השלב שבו בית-המשפט נדרש לאזן בין האינטרסים השונים תוך נתינת הדעת לנסיבות הקונקרטיות של ההליך שבפניו:

"בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם, לעוצמת הראיות...לנסיבותיהם האישיות של הנאשם וקורבן העבירה...; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם, וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי, כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך, למשל, ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין; וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות." (בהמשך סעיף 21 לפסק-הדין).

בשלב השלישי על בית-המשפט לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגיעה באמצעים מתונים או מידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום.

17. ייאמר, כי בשורת פסקי-דין שניתנו בבית-המשפט העליון לאחר עיגון ההגנה בחוק נקבע, כי המבחנים שנקבעו בפרשת בורוביץ' ימשיכו להנחות את בתי-המשפט בבואם לבחון טענה מקדמית המועלית על-ידי הנאשם לפי סעיף 149(10) לחס"פ (ראו, למשל: ע"פ 5672/05 טגר בע"מ נגד מדינת ישראל, תקדין-עליון 2007(4) 395; ע"פ 371/06 פלוני נגד מדינת ישראל, תקדין-עליון 2008(2) 1002; ע"פ 3821/08 שלומוב נגד מדינת ישראל (27.11.08); ע"פ 6144/10 גטצאו נגד מדינת ישראל (10.4.2013)).

מן הכלל אל הפרט

18. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ונחשפתי להתנהלות המאשימה במלואה, הרי שגם אם בסופו של יום נדחו הטענות הפורמאליות שעניינן "כבר נשפטתי" או "סיכון כפול", ניתן לקבוע כי התנהלות המאשימה פוגעת בתחושת ההגינות והצדק.

19. הפגם בהתנהלות המאשימה נובע מחוסר תיאום בין רשויות התביעה השונות, באופן אשר הביא את הנאשם להתדיינות כפולה בגין אותו אירוע. לו היה מוצג נימוק ענייני-מקצועי לפיצול בין כתבי-האישום, ייתכן ומסקנתי היתה שונה. עם זאת, וכאמור, נימוק מעין זה לא הוגש לעיוני או הוצג בטיעונים שנשמעו.

20. כתב-האישום הוגש לראשונה לבית-משפט זה על-ידי הפרקליטות, בגין העבירה החמורה של סיכון חיי אדם לצד עבירות נלוות, המבוססת על המרדף המשטרתי שהתנהל אחרי הנאשם. אותו מרדף משטרתי החל על רקע נסיון גניבת הקטנוע שבוצע יחד עם הנוסע, כאשר כל פיצול בין האירועים הוא מלאכותי.

21. הנאשם נתפס בכף, נעצר, וכאמור, הפרקליטות גיבשה ראשונה את כתב-האישום. מטיעוני הפרקליטות עולה, כי החקירה בגין העבירות נושא תיק השלום המשיכה באשר לכלל האירועים, לרבות אישומים נוספים כנגד הנאשם - ובעיקר כנגד הנוסע. אם הבנתי נכונה את הצגת השתלשלות העניינים בין רשויות התביעה, היה קשר בין הפרקליט לתביעה המשטרית, ועד היום לא ברור לי מהם השיקולים אשר הניעו את רשויות התביעה להמשיך ולפסוע באותו שביל מפוצל.

22. בהעדר כל נימוק ענייני, היה ראוי ומתבקש להגיש כתב-אישום נפרד כנגד הנוסע בבית-משפט השלום, ולתקן את כתב-האישום בתיק המחוזי, כך שיכלול את כל העבירות הנובעות מן המסכת שהתרחשה ביום 24.4.14, וכן את האישום הנוסף המיוזם שעניינו נסיון גניבת הקטנוע ביום 18.4.14 יחד עם אותו שותף.

23. במצב הדברים שנוצר, רשויות התביעה העמידו את הנאשם במצב בלתי נסבל ללא כל סיבה נראית לעין, במקום לאפשר את המצב הטבעי שבו עניינו מתברר פעם אחת, ללא פיצול מיותר, שיש בו כדי להעמיס הן על הנאשם עצמו, הן על מערכת המשפט.

24. אין המדובר בעניין של מה בכך. עצם ניהול שני הליכים במקביל חושף את הנאשם למתח נפשי, לחרדה ולחוסר וודאות.

בנוסף, באופן עקרוני, אין מקום לדרוש מן הנאשם לגייס משאבים כספיים הנדרשים לניהול מערכה משפטית נוספת. לענייננו, זכה הנאשם לייצוג מקצועי של סניגור מיומן מהסניגוריה הציבורית ולא מימן את הגנתו מכיסו שלו, אך קופת המדינה, המממנת את שכרו של הסניגור הציבורי, נאלצת לשאת באותו נטל כספי מיותר.

לכך יש להוסיף, כי מצב דברים זה עלול להביא לכך, שהגנתו של נאשם תיפגע כתוצאה מכך שבהליך הראשון כבר נתגלו לתביעה טענות ההגנה הרלבנטיות למשפט השני. כשיקול אחרון, אציין שוב את העומס המיותר על

מערכת בתי-משפט, כאשר ריבוי ההליכים עלול אף להביא לתוצאות סותרות בהליכים משפטיים שונים המתייחסים למסכת אחת (ראו לעניינים אלו בספרו של ישגב נקדימון, **הגנה מן הצדק**, הוצאת נבו, תשס"ד, בעמ' 333).

25. נוכח התנהלות זו של המאשימה, לא היה מקום לבוא בטרניה כלפי מהלכיו של הסיגור, אשר מנהל את עניינו של מרשו תוך שמירה על מלוא זכויותיו, גם אם תוך "ניצול" שתי הזירות שיצרה המאשימה בעצמה, ובמיוחד במצב שבו לא הסתיר דבר והתנהל בשקיפות מלאה.

26. על כן, על רקע קביעותי אלו, המסקנה היא כי הנאשם צלח את המבחן הראשון.

בנסיבות מקרה זה, אמשיך לדון בשאלת התקיימותם של המבחן השני והשלישי יחדיו, באשר כרוכים הם.

27. בבוחני את התנהלות רשויות התביעה נראה, כי התובעים לא פעלו באופן זדוני ומכוון, אלא בעיקר תוך חוסר תיאום וחשיבה כוללת. בסופו של יום, הנאשם לא נתן את הדין בגין התנהלותו המסוכנת בכבישים, כאשר כתב-האישום בתיק המחוזי מעלה אירוע של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה המצוי ברף חומרה גבוה, על-ידי נאשם בעל עבר פלילי, שקיים אינטרס ציבורי מובהק בהעמדתו לדין. במכלול הנסיבות, כשכאמור הנאשם מיוצג באופן מקצועי על-ידי סיגור אשר שומר על מלוא זכויותיו, אין מקום לשקול את עתירת ההגנה להורות על ביטול כתב-האישום כתוצאה מהפגם שבהתנהלות המאשימה.

28. הדברים נכונים ביתר שאת על רקע העובדה, שניתן כיום לרפא את הפגיעה באמצעי מתון ומידתי יותר, באופן אשר יאזן נכונה בין כל האינטרסים - הן של הנאשם, הן של המדינה. זאת, באמצעות מתן משקל מכריע להתנהלות המאשימה בשלב גזירת הדין, ככל שהנאשם אכן יורשע בביצוע העבירות המיוחסות לו בתיק המתנהל לפניו. לאחר מתן הכרעת-דין, ניתן יהיה להתחשב בעונש שנגזר על הנאשם בבית-משפט השלום, בעובדה שהמרדף היה נתון עובדתי שנלקח בחשבון והיה לעיני בית-משפט השלום עת אישר את הסדר הטיעון שגובש, וכן את העומס הנפשי, המתח, החרדה והטרטור המיותר של הנאשם בין בתי המעצר לשני בתי-משפט שונים בשל קיום שני הליכים מקבילים.

29. אשר על כן, הטענה של "הגנה מן הצדק" מקומה להישקל באופן ממשי בשלב גזירת הדין, ככל שהנאשם אכן יורשע בעבירה המרכזית המיוחסת לו בכתב-האישום שלפניו.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ה, 09 יולי 2015, במעמד הנוכחים.